

ONVERMOEIBAAR WERKEN DOCH ZONDER DE EERSTE LIEFDE hjms

Geliefde broeders en zusters, in Openbaring 2 kunnen we een korte brief lezen die de evangelist én apostel Johannes van Patmos in opdracht van Jezus aan de gemeente van Efeze moest schrijven. We zullen enkele aspecten van deze brief bekijken.

De gemeente van Efeze werd overigens gesticht door Paulus. Na drie jaren gaf hij de leiding over aan Timotheus. Weer later kwam de gemeente onder de leiding van Johannes, die tijdens zijn verbanning op het eiland Patmos het boek Openbaring schreef. De gemeente werd dus door echte mannen Gods geleid en had ongetwijfeld een eerste-klas geestelijke opvoeding genoten. De gemeente Efeze leek in haar optreden als het ware een schoolvoorbeeld van hoe echte kinderen Gods zouden moeten zijn.

Dit blijkt dan ook uit de eerste woorden van Jezus Zelf, als Hij aan Johannes de opdracht gaf om die brief aan Efeze te schrijven. Jezus concludeerde dat de gemeenteleden heel ijverig werkten, dat zij lijdzaam waren en geduldig, dat zij moeiten en verdrukkingen hadden verdragen en niet hadden meegedaan met de praktijken van boze mensen. Zij waren zelfs in staat tot onderscheiding des geestes, want zij herkenden de leugenaars.

Openb. 2:1-3 – *“Schrijf aan den engel der Gemeente van Efeze: Dit zegt Hij, Die de zeven sterren in Zijn rechter hand houdt, Die in het midden der zeven gouden kandelaren wandelt: Ik weet uw werken, en uw arbeid, en uw lijdzaamheid, en dat gij de kwaden niet kunt dragen; en dat gij beproefd hebt degenen, die uitgeven, dat zij apostelen zijn, en zij zijn het niet; en hebt ze leugenaars bevonden; En gij hebt verdragen, en hebt geduld; en gij hebt om Mijns Naams wil gearbeid, en zijt niet moede geworden.”*

Broeders en zusters, het gaat mij om het gedeelte dat Jezus zegt: *“en gij hebt om Mijns Naams wil gearbeid en zijt niet moede geworden”*. Dit kan niet anders dan betekenen, dat zij onvermoeibaar, ijverig en hard voor het aanzien van de Naam van Jezus hadden gewerkt. Dag in dag uit was niets hun te veel gebleken! Maar als we het volgende vers lezen, moeten we ons toch afvragen wat hun drijfveer voor al dat harde werken was geweest.

Openb. 2:4 – *“Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten.”*

De klacht van Jezus was dat zij hun eerste, brandende liefde voor Hem hadden verlaten. Vraagt u zich af wat *“eerste liefde”* eigenlijk betekent?

De eerste liefde is de liefde die Jezus op de eerste plaats zet. Het allerbeste is voor Hem. Het is dat brandende hart voor Jezus, omdat je zó blij bent dat Hij je heeft gered van een eeuwig verderf in de hel. Het is die liefde die beseft, dat je door je eigen gruwelijke zonden voor altijd verloren bent, maar dat er iemand kwam om in jouw plaats te sterven. Jezus, Die jouw zonden en jouw schuld en jouw straf op Zich nam en voor jou stierf. En dat niet alleen! Die ook je zonden heeft vergeven en je heeft gerechtvaardigd, zodat je nu voor altijd van die zondelast bent bevrijd. De eerste liefde is de liefde, die dit beseft en je zo'n diep dankbaar hart heeft gegeven, dat je nu álles voor Jezus wil doen. Je wil Hem het beste geven. Je wil Hem volgen, je wil Hem dienen, omdat je zó dankbaar bent. Omdat je zóveel van Hem houdt. Omdat Hij je zó dierbaar is geworden. En je wilt absoluut nooit meer tegen Hem zondigen, omdat je Hem geen verdriet en geen pijn meer wil doen. Je hebt ervaren hoé véél Hij voor jou aan het kruis heeft geleden en dat wil je Hem nooit meer aandoen.

Het gebruikte Griekse woord voor *“eerste”* is dan ook *“protos”*, wat verwijst naar *“kwalitatieve voorrang”*. Een betere vertaling voor *“eerste liefde”* zou daarom *“beste liefde”* zijn. Het woord *“protos”* is dan ook in deze zin gebruikt in Luk. 15:23, waar gesproken wordt over het *“beste (protos) kleed”* dat de verloren zoon mag ontvangen, nadat hij tot zijn vader is teruggekeerd. Direct verwant aan *“protos”* zijn de woorden voor *“ereplaats, de eerste plaats innemen, de belangrijkste zijn”*.

En dit is eigenlijk Jezus' verwijt aan Efeze, namelijk: *“Ik ben niet meer de voornaamste in jullie hart, ik heb niet meer de ereplaats in jullie hart”*.

Op een gegeven ogenblik zal, zoals de bijbel zegt, het verlaten van de eerste liefde voor Jezus ook altijd gepaard gaan met het weer tolereren van zonden en het niet meer bewaren van Gods geboden. Joh. 14:21a,23a,24a – *“Die Mijn geboden heeft, en dezelve bewaart, die is het, die Mij liefheeft; ..... Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren; ..... Die Mij niet liefheeft, die bewaart Mijn woorden niet;.....”*

Geliefde broeders en zusters, de gemeenteleden van Efeze hadden dus heel hard, ijverig en onvermoeibaar gewerkt, maar niet uit diepe liefde voor Hem. Iets anders was hun motief, hun drijfveer geweest. Wat dat betreft zijn er mogelijkheden genoeg:

- Was het hoogmoed? Of eerzucht en persoonlijke ambitie? Of plichtsbesef?
- Wilden zij niet voor elkander onderdoen?
- Werkten zij om zichzelf te etaleren?
- Werkten zij uitsluitend zo ijverig om samen sterk te zijn en één front te vormen tegen de buitenwacht, omdat christenen het in die tijd zo moeilijk hadden?
- Werkten zij uitsluitend zo hard voor hun eigen goede naam of voor de goede naam van hun gemeente?
- Werkten zij zo ijverig voor hun gemeente, omdat het er zo gezellig was?
- Of omdat de gemeente hun thuis was, waar al hun vrienden waren?
- Werkten zij zo hard omdat de gemeenteactiviteiten hun veel voldoening schonken?
- Werkten zij voor een goed gevoel of vanuit gewoonte?

Al deze motieven hebben één kenmerk: zij zijn allemaal gericht op onszelf. Maar zij zijn niet gericht op Jezus. Jezus staat niet centraal. Maar alleen op Hem moet geheel onze arbeid zijn gericht. Al onze arbeid moeten plaatsvinden uit dankbaarheid en liefde voor Jezus. Veel christenen vragen zich voortdurend af: *“Wat heeft deze gemeente mij te bieden?”*, maar zij zouden zich moeten afvragen: *“Wat kan ik in deze gemeente voor Jezus doen?”* En wanneer wij ons in onze arbeid alleen op Jezus richten, dan zal ook automatisch de vraag in ons opkomen: *“Wat kan ik doen voor mijn broeder of zuster en voor mijn naaste?”*

Broeders en zusters, wij weten niet waarom Efeze zo hard werkte, maar het is voldoende dat Jezus het wél weet. Zo weet Jezus ook precies wat onze drijfveer is om Hem te dienen. Hij weet het exact. Wij zullen Hem nooit kunnen bedriegen, want juist omdat Hij zo veel van ons houdt, voelt Zijn hart ook haarfijn aan of onze liefde voor Hem tanende is, of dat onze liefde voor Hem tekort schiet. Zo voelen wij zelf in onze huwelijken ook precies aan of de liefde van onze huwelijkspartner tanende is.

Oh, ik bid de Heer dat de Heilige Geest Zijn vinger op de juiste zieke plek in ons hart zal leggen. Want in Openb. 2:5 kunnen we lezen, dat de gevolgen desastreus zijn, als wij in deze toestand van liefdeloosheid blijven: *“Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u, en doe de eerste werken; en zo niet, Ik zal u haastelijk bij komen, en zal uw kandelaar van zijn plaats weren, indien gij u niet bekeert.”*

Jezus zal onze kandelaar verwijderen als wij ons niet bekeren! Dus er is geen licht meer! Om ons heen heerst alleen nog maar geestelijke duisternis. Dat betekent dat wij Jezus niet meer kunnen aanschouwen, maar ook niets meer uit het Woord van God ontvangen. We hebben geen oog meer voor onze broeders en zusters, want we zien hen niet. Er is geen aanbidding meer! Er is geen leiding van de Heilige Geest meer. Oh, we blijven nog wel actief, maar alles is uiterlijk vertoon geworden. Uiterlijke schijn. We werken slechts voor onze goede naam.

Maar we zullen ons nu bepalen bij Openb. 2:5a – *“Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u, en doe de eerste werken;.....”*

Doe de eerste werken wil zeggen, keer terug naar de tijd toen je nog met een brandend hart dat overliep van liefde voor Hem werkte. Je hield zo veel van Jezus om ál hetgeen wat Hij voor jou had gedaan. Je wilde absoluut niet zondigen en álles voor Hem doen.

Het doen van de eerste werken doet mij denken aan de éérste handeling, die iemand moest verrichten als hij in de tijd van het Oude Testament een brandoffer wilde brengen ter verzoening van zijn zonden. Dit brandoffer is een beeld van Jezus.

Lev. 1:3-5 – *“Indien zijn offerande een brandoffer van runderen is, zo zal hij een volkomen mannetje offeren; aan de deur van de tent der samenkomst zal hij dat offeren, naar zijn welgevallen, voor het aangezicht des HEEREN. En hij zal zijn hand op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam zij, om hem te verzoenen. Daarna zal **hij** het jonge rund slachten voor het aangezicht des HEEREN; en de zonen van Aäron, de priesters, zullen het bloed offeren, en het bloed sprengen rondom dat altaar, hetwelk voor de deur van de tent der samenkomst is.”*

Het dier werd geslacht, maar eerst moest de persoon die offerde persoonlijk zijn hand op het hoofd van het dier leggen. Deze handeling wijst op gemeenschap met het offerdier: namelijk voelen – ervaren – doormaken. Hij moest als het ware één worden met het offerdier, dat in zijn plaats zou treden en nu voor hem ging sterven. Hij voelde onder zijn handen de angstbevingen van het dier, dat door de geur van al dat gestorte bloed bij het altaar besefte, dat er iets vreselijks met hem zou gaan gebeuren. Hij voelde de stuiptrekkingen van het dier, terwijl hij het zelf persoonlijk de keel moest doorsnijden.

Een schaap dat geschoren of geslacht wordt, wordt min of meer om zijn achterste gezet en dan zit het onbeweeglijk stil. In tegenstelling tot bijvoorbeeld koeien die geslacht worden en dan af en toe in het slachthuis op de loop gaan, als zij het bloed ruiken en aanvoelen wat er gaat gebeuren. Maar een schaap zit stil en geeft zich gewillig over, maar rilt wel van angst. God wilde, dat die persoon een innerlijke bewogenheid en dankbaarheid ten aanzien van het offerdier zou ervaren, zodat hij besefte dat het zijn zonden waren, waardoor dit onschuldige dier moesten sterven. Het kan niet anders, dan dat iemand die met een eerlijk en verbrijzeld hart zijn offerande bracht, ook innerlijk werd bepaald bij zijn zonden, daar spijt van had en ze aan God beled. Hierdoor zou hij uiteindelijk verzoening ontvangen.

Broeders en zusters, net als met dat offerdier was het ook met Jezus, het goddelijke Offerlam, Dat voor onze zonden verzoening deed aan het kruis van Golgotha. Gewillig liet Hij Zich slachten, maar eerst moest Hij Zichzelf overwinnen, want Hij rilde net als dat offerdier van angst. En Hij was zo intens bedroefd, dat Hij aan die droefheid zou kunnen sterven.

Matt. 26:36-39 – *“Toen ging Jezus met hen in een plaats genaamd Gethsemané, en zeide tot de discipelen: Zit hier neder, totdat Ik heenga, en aldaar zal gebeden hebben. En met Zich nemende Petrus, en de twee zonen van Zebedeus, begon Hij droevig en zeer beangst te worden. Toen zeide Hij tot hen: Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe; blijft hier en waakt met Mij. En een weinig voortgegaan zijnde, viel Hij op Zijn aangezicht, biddende en zeggende: Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan! doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.”*

Gethsemané betekent “oliepers”. De olijven werden hier op deze plaats tussen twee zware molenstenen verpletterd, terwijl een ezel kringetjes liep en die stenen voortbewoog, zodat de olie eruit kwam. Zó werd Jezus ook geestelijk geperst en geplet. Zodanig dat het bloed uit Zijn poriën naar buiten kwam. Luk. 22:42-44 – *“Zeggende: Vader, of Gij wildet dezen drinkbeker van Mij wegnemen, doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede. En van Hem werd gezien een engel uit den hemel, die Hem versterkte. En in zwaren strijd zijnde, bad Hij te ernstiger. En zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.”*

Oh, mijn broeders en zusters, als wij weer de eerste liefde voor Jezus in ons hart willen ontvangen, dan moeten wij één worden met Zijn offer op het kruis van Golgotha. Gods eigen Zoon was het onschuldige Offerlam. Wij moeten de doodstrijd van Jezus als het ware zelf in ons wezen ervaren. De pijn van Jezus moeten wij in ons hart ervaren. Toen Hij werd gemarteld en gekruisigd. Toen Jezus bespuwd en bespot werd. Toen de vreselijke zweepslagen op

Zijn rug terechtkwamen. Toen de doornen van die gevlochten kroon in Zijn hoofd werden geduwd. Toen die lange spijkers in Zijn handen en voeten werden geslagen. Wij zullen net als Jezus verbrijzeld moeten worden. Dán zal een diepe dankbaarheid en een diepe liefde voor Jezus onze harten vervullen. Dán zullen wij weer levend worden en met een brandend hart ijverig en onvermoeibaar voor Hem werken. Dan zal onze arbeid voor Hem aangenaam zijn. Jes. 57:15 – *“Want alzo zegt de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont, en Wiens Naam heilig is: Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bij dien, die van een verbrijzelden en nederigen geest is, opdat Ik levend make den geest der nederigen, en opdat Ik levend make het hart der verbrijzelden.”*

Moge de Heer u rijkelijk zegenen met de vurige liefde voor Jezus in uw hart. Amen.